

A SZÍV ÁLLAPOTA – 2. A kemény szív

Bor Ferenc élőben elhangzott tanításának nyers szövege

KSZE Békevár szolgálat, 2020. március 9.

Köszönts a szomszédodat, és áldd meg őt! Mondd, hogy megáldalak téged Jézus nevében! Halleluja! Szeretettel köszöntünk benneteket.

Folytatjuk a múltkori tanításunkat a szív állapotáról, a szív keménységéről. Előzőleg megnéztük azt, hogy az Ószövetségben Isten népe hogyan viselkedett, hogyan keményítette meg a szívét. Mit mond Isten ezzel kapcsolatban, hogy hogyan lehet megnyitni a szívet? Mert ha be lehet zárni, akkor meg is lehet nyitni. Most megnézzük, Jézus idejében hogyan történtek azok a dolgok. Múlt héten utaltunk arra, hogy van egy hárompontos tükör a számunkra, hogyan tudjuk megállapítani, hogy milyen az Istennel való kapcsolatunk. Első a szeretetben járás, másik a szavaink, a harmadik pedig az adakozás, a vetéseink.

A Copeland napi anyagban olvastam egy nagyon-nagyon tanulságos történetet. Lehet, hogy majd ezzel foglalkozunk egyszer, ha az Úr előhossa. Amikor megy az özvegyasszony a két fillérével, Jézus ott ült. Nézte, hogy jönnek az emberek a csinos, fényes ruhában, és a bőségükből könnyen tettek a perselybe. De jött az özvegyasszony, beadta az utolsó két fillérjét, nem számolgatva azt, hogy jövő héten jön a villanyszámla, holnap kenyeret kellene venni, hanem ő a teljes vagyonával megtisztelte Istent – mert az a két fillér volt az egész vagyona –, bízva abban, hogy Isten is megtiszteli őt, és betölti az ő további szükségait. Hát ő komolyan gondolta a vetést. Megragadta Isten figyelmét ez a hozzáállás, mert Jézus rátekinett, és utána prédikált erről. Tehát Isten figyelmét a mi hozzáállásunkkal fel tudjuk hívni. A szívünk állapotával, mert nem mindegy, hogy milyen az indítékunk. Isten az indítékra tekint. Legyen az adakozás, legyen az szeretetben járás, vagy legyen a szavaink, ami elhangzik a szánkából, hogy milyen indítékkal mondtunk ki valamit.

Szintén megtörtént dolog. Egyik gyülekezetben egy hozzátartozó elhalálozott, és a gyülekezeti vének közül, aki egy házban lakik vele, vagy legalábbis a közelében lakik, hát olyan hozzáállást, olyan megjegyzéseket tanúsított, ami valószínű, hogy ez nem szándékos, és nem az az indíték, hogy megsértse a gyászoló hozzátartozó szívét, de ez a gyászoló hozzátartozó ott tart, hogy ő már nem fog gyülekezetbe járni. Tehát én hiszem, hogy az indíték az nem rossz, csak meg kell találni a megfelelő hangnemet, hogy egy gyászolóval hogyan kell beszélni, akinek még a szívében a sebek ott vannak. Tehát az indíték nagyon fontos, a hozzáállás nagyon fontos, de tekintettel kell lennünk másoknak az érzelmi világára is. Ezért nem lenne szerencsés, hogy a gyülekezet elveszítsen egy egyéves bárányt. Az indítékról ennyit.

A Márk evangéliumhoz lapozunk. Visszatérve a hozzáállásra, az özvegyasszony hozzáállása, a szíve állapota Isten figyelmét felkeltette. Ezt mi is meg tudjuk tenni ugyanígy, hogy Isten figyelmét fel akarjuk hívni. Ehhez elő kell venni az özvegyasszony példázatát, és el kell olvasni.

Márk 6,45–52.

45. És azonnal kényszeríté tanítványait, hogy hajóba szálljanak, és menjenek át előre a túlsó partra Betsaida felé, amíg Ő a sokaságot elbocsátja.

46. Minekutána pedig elbocsátotta őket, fölment a hegyre imádkozni.

47. És mikor beesteledék, a hajó a tenger közepén volt, Ő pedig egymaga a szárazon.

48. És látá őket, amint vesződnek az evezéssel; mert a szél szembe fújt velük; és az éj negyedik szakában hozzájuk méne a tengeren járva; és el akar vala haladni mellettük.

49. Azok pedig látván Őt a tengeren járni, kísértetnek vélték, és felkiáltának;

50. Mert mindnyájan látják vala Őt és megrémülének. De Ő azonnal megszólítá őket, és monda nékik: Bizzatok; én vagyok, ne féljetek.

51. Ekkor beméne hozzájuk a hajóba, és elállt a szél; ők pedig magukban szerfölött álmélkodtak és csodálkoztak.

52. Mert nem okultak a kenyereken, mivel a szívük meg volt keményedve.

Történt-e itt természetfeletti csoda? Sőt több is, mert Jézus vízen járt, és ha szó szerint nem is olvastuk, nincs említve, de meg is dorgálta a vihart. Nem első esetben, és az elcsendesedett. Péter vízen járásánál is hasonló a történet. Döbbenet a végén levő vers:

52. Mert nem okultak a kenyereken, mivel a szívük meg volt keményedve.

Igen. Valószínű, ha lesz idő, előre megyünk majd egy szakasszal. Előtte néhány órával történt a kenyérszaporítás. Csoda történt a szemük láttára. Voltak körülbelül tizenötezeren. A Biblia ötezer férfit ír, de ha hozzászámoljuk a gyerekeket meg a feleségeket, akkor ez körülbelül annyi. Volt egy kevés elemózsiájuk, öt kenyér és két hal. Ez még egy embernek is kevés, mert ezek nem kilós kenyerek voltak, mint a mieink, hanem kis lepényszerű kenyerek, amit nálunk esetleg lángosnak hívunk. Ehhez hasonlóak. Egy tenyérnyi kis valami. Kenyér alatt nem azt kell érteni, hogy egy kilós kenyér, és abból lehet csinálni 30-40 szeletet. Meg két hal. Az is kérdés, hogy mekkora volt? Lehet, hogy megosztozhatott volna rajta két ember, de tizenötezer ember? Az egy természetfeletti csoda volt. Leültek, jóllaktak, és még maradt is. Mert az a kisfiú, a másik evangéliumban írva van, hogy gyerekről van szó, felajánlotta az Úrnak az ételét.

Hasonló a történet, mint az özvegyasszonynál. Istennek fölajánlotta azt az öt kenyeret és a két halat. A csoda megtörtént, megszorodott, de amit Isten használ, amit az Úr Jézus használ, azt nem ingyen veszi használatba, hanem megjutalmazza azt. Ha kölcsön kérünk egy kilogramm lisztet, akkor lehet, hogy kettőt adunk vissza. De mindenképpen megnyomottat és megrázottat. A fiú Istennek adta használatra, és visszakapott sokkal többet, mert még haza is vitt belőle. Hozták a kosarat, hogy még mindig kell egy kosár, még mindig kell egy kosár, még kell kettő. Még mindig, mert még annyi van! Jóllakott tizenötezer ember, és ez a fiú még a családjának is vitt haza nagy-nagy bőséggel. A rokonságának is.

A másik történet pedig, amikor a hajón prédikált Jézus. Meg akarta jutalmazni őket. Menjete ki, dobjátok be a hálót! Jaj, de Mester! Hát egész éjszaka kint voltunk, és semmit nem fogtunk! És mi lett, amikor mégis engedelmeskedtek neki? Szakadoztak a hálók a sok haltól. Mert Isten, amit kölcsön vesz, vagy amit használatba vesz, vagy rábízunk, megáldja azt. A többszörösét adja vissza.

Az Ószövetségben van, amikor az olajat szaporította meg. Nem volt elég korsó, azért állt meg az olaj, mert nem volt több edény. Csak folyt, csak folyt, csak folyt, és amikor elfogyott a korsó, akkor megállt az olaj folyása is. Az is egy természetfölötti megnyilvánulása Istennek. A lényeg az, hogy ezek az emberek, akik a hajóban ültek, néhány órával korábban, egy hatalmas csodát láttak. De a csodát valahogy a szívük nem tudta elfogadni. Azt mondja itt az Ige, hogy meg volt keményedve a szívük, és nem okultak abból, amit láttak. Gyakorlatilag, amikor a viharba kerültek, akkor ők a természetesre, a láthatókra néztek, a fizikai dolgokra, és nem a természetfelettre.

Ez egy probléma a mai napon is. Pedig nagyon sok esetben Jézus természetfeletti módon tesz valamit. Betegek gyógyításától kezdve a víz borrá változtatásáig, és nem lehetne sorolni végig a sok dolgot, mert nincs is minden megírva. Amikor Jézus azt mondta a Szent Szellem vezetése alapján, hogy menjetek át a túlsó partra, akkor gyakorlatilag ők engedelmeskedve megtették, elindultak, de a tenger közepén egy viharba kerültek. Háborgott a tenger, és nem a természetfelettre, hanem az életben maradásra összpontosítottak. A fizikai síkra. A félelem pedig nem jó. Félelemhez társítva a nem hittel mondott ima nem hallatszik fel a mennybe. Ezt is valahol olvastam. Nem tekintettek Isten természetfeletti dolgaira. Gyakorlatilag testi keresztények voltak, mert a fizikai síkra tekintettek. Mekkora a hullámok, itt vagyunk a legnagyobb mélység fölött! Itt legmélyebb a víz! Hiába húzzuk az evezőt, nem megyünk semmire se. Mi lesz velünk, jaj, Istenem!

Copelandot olvastam, és azt írja, hogy Isten meghallja az elveszettek, a hitetlen kiáltását. Mert ők elveszettek, és kétségbe vannak esve, és keresnek kapaszkodót. Szólt hozzá az Úr.

Gyakorlatilag azt írja le. Az áprilisi Kenneth Copeland 10–20. közötti részét olvastam. Ám ha valaki újjá van születve, akkor Isten attól már hitet vár el, hogy hittel kiáltson. Hittel szóljon hozzá. Hittel keresse meg Őt.

Mindenesetre itt úgy néz ki, hogy nem volt hite a hajóban ülőknek. A legfőbb hiba az volt, hogy nem tekintett arra a csodára, ami néhány órával az út előtt játszódott le a szemük előtt, a kenyérszaporításos történetben. A hajóban is a saját erejükből próbálkoztak, és a saját erőből nem sokra mentek, mert ott álltak a tenger közepén. Küzdöttek hajnali háromkor is a hullámokkal. Hány emberről mondható el az ma is, keresztényekről beszélek, hogy küszködnek pénzhiánnyal, egészségügyi problémával, mert a láthatókra néznek. A fizikai szintre néznek, és nem a forrásra. Ma is küszködnek sokan pénzhiánnyal, és maguk akarják a pénzt beosztani. De ez nem a sikeresebb megoldások közé tartozik. Kérd meg az Urat, hogy itt van a pénzem, kezeld a pénzemet, Uram! Oszd be az én pénzemet! És adj hálát, hogy mindig ki tudod fizetni a számláidat, mindig van étel az asztalodon, mindig van az autóban benzin, hogy lehessen menni szolgálni, és hasonló!

Akik viszont a szívüket a pénz irányába megkeményítik, azok ugye eleve nem adakoznak, vagy nem úgy adakoznak, ahogy Isten szeretné ezt. A vetés hiányában szűkölködnek. Megint sokan küszködnek betegségekkel, orvostól orvosig futkosnak. A 2Krónikát nézzük meg. Volt egy király, úgy hívták, hogy Asa, megbetegedett, és a gyógyulását nem ott kereste, ahol kellett volna. Az ószövetségben azt mondja Isten, hogyha ti előttem jártok, azon az úton jártok, és beteljesítitek a parancsolatokat, amit én mondok néktek, akkor egyetlen beteg nem lesz köztetek. Ez volt a törvény áldása.

2Krónika 16,12–13.

12. És megbetegedett Asa, királyságának harminckilencedik esztendejében lábaira, annyira, hogy igen súlyos volt az ő betegsége; mindazáltal betegségében is nem az Urat keresé, hanem az orvosokat.

13. És elaludt Asa az ő atyáival, és meghalt az ő királyságának negyvenegyedik esztendejében.

Tehát két év alatt elvitte ez a betegség. Nem szabad félreértelmezni, ha valakinek a hite, a békessége abban van, hogy orvoshoz menjen, akkor menjen orvoshoz, mert különben még rosszabb helyzetbe kerül! Nem kell félreérteni. Megvan a magyarázat arra is, hogy miért hallanak félre a keresztények. Összefügg azzal, hogy bezárt szívvel rendelkeznek.

Tehát Asa király a szívét megkeményítette Isten felé. Pontosabban nem a gyógyulást kell keresni, hanem a Gyógyítót! Lehet, hogy meglepődtél rajta. A Gyógyítót kell keresnünk. A Benny Hinn anyagban benne is van, szerintem olvastátok, meg fenn is van az interneten, hogy ne a gyógyulást keresd, hanem a Gyógyítót. A forrást keresd, mert a gyógyulásunk forrása az Úr Jézus. Ugyanígy van az anyagi szükségünk betöltésénél is.

Jött egy ilyen gondolat: nem mindegy, milyen indítékkal lottózik valaki. Az az indíték, hogy a lottó majd betölti a szükségemet, vagy az Úr azon a lottón keresztül betöltheti az én szükségemet. Vagy bármi más. Tehát a forrást kell keresni. Nem szabad elfelejteni, hogy ki adja az erőt, hogy a napi munkát elvégezzük, és ki a Gyógyító. Ki adja a lehetőséget? Isten lehelte belénk, Ádámnál még az agyagbábuba adta az Ő Szellemét. Adott képességet az embernek, hogy sokasodjon, és szaporodjon, és reprodukálja önmagát. Erről olvastatok a Békevár c. könyveinkben is. Meg vagyunk győződve, hogy amikor megtörténik a fogantatás, akkor Isten a szellemet odahelyezi. Szellem nélkül nincs élet. Ha kiszáll a szellem, akkor a test halott.

Volt egy gondolat a csecsemő fejlődéséről is, ugye? Az emberek, meg a tudomány se nagyon tudja, és volt erre egy Ige is a Prédikátor 11,5-ben, hogy nem tudjuk, hogyan helyezkednek el a magzat csontjai, a baba hogy helyezkedik el az anyaméhben. Gyakorlatilag Isten így rendelte, és Isten élete formálja ki azt a magzatot, hogy kinőjön az ujjacskája, a körme, a haja, és mindene. Ez olyan egy program, mint egy számítógépes program, vagy a

mosógépben is van egy program. Lenyomod valamelyik gombot, és azt a programot lefuttatja. Isten élete ezt a programot indítja el a magzatban. Néha vannak ugyan torzulások, de azért nem Isten a felelős.

Kaptam egy videót tegnap, lehet, hogy át is küldtem. Kéz nélkül született egy leányzó. Kéz nélkül gyerekkorában kétségbe volt esve, meg kiközösítették, ahogy sajnos ez a világban van. De aztán az Úr úgy megerősítette, hogy valami egyetemet is elvégzett, nem tudom, milyen beosztásban dolgozik. Autót vezet, beépített olyan segédeszközt, hogy lábbal tekeri a kormányt. A lábát fölteszi a kormányra, és úgy vezet. Mi volt még ilyen? Repülőgépet vezet. Első női kar nélküli repülőgép vezető. Nem adja fel! Ez az, amikor a béka szorongatja a gólya nyakát. A gólya be akarja kapni a békát, és a béka elkapja a gólya nyakát, hogy ne tudja lenyelni a gólya. Ki adja az erőt ennek a fiatal hölgynek? Csakis Isten. Az önbizalmat is csak Isten tudja adni. Tehát csak Jézusra kell tekinteni.

A hajóban ülőknek is Jézusra kellett volna tekinteni, és megdorgálni a vihart. Mert azt már megtanulták Jézustól. Ez hasonló, mint amit a múltkor mondtam, hogy Mózes elővette a pálcáját (botját), mert Isten azt mondta neki, hogy vedd elő, suhints oda! Igazából Mózesnek kellett valami nagy erőt kifejteni, hogy a tenger kettéváljon, vagy a sziklából víz fakadjon? Csak annyit, hogy a pálcáját elővegye, és a két ujjával odasuhintson, odacsapjon. Mert nem az ember erejétől függött, hogy ezek megtörténtek, hanem az engedelmisség kellett hozzá. Mindezekhez, az előző történethez, a tenger kettényílásához, vagy a kősziklából vízfakasztáshoz nem emberi erő kellett, hanem Isten emberének engedelmissége. Nekünk ugyanezt a mintát kell követnünk, hogy ímhol vagyok, és engedelmes vagyok, Uram! Van egy feladatod. Tedd valakire a kezedet, vagy bármi más!

Ma is nagyon sokan a láthatókra tekintenek. Az Újszövetség is írja, hogy ne a láthatókra nézz, hanem a láthatatlanokra, Isten dolgaira, azok fixek, szilárdak, és ha az emberek mindjobban a láthatókra néznek, elkezd a szívük megkeményedni Isten dolgai iránt. Akkor én most már nem jövök gyülekezetbe, mert ott ez történt velem! Sajnos ez előfordul. Nagy kivétel az, amikor nem. Akkor a pásztorok örülnek, hogy ha történt is valamilyen komoly ellenállás a családban, akkor nem az a válasz, hogy kimaradunk, hanem hűségesen tovább járunk. És ahogy itt az evezősök döbbsen néztek, hogy Jézus a vízen jár, és hogy megállt a vihar, ugyanilyen döbbsen néztek azok a keresztények, akik vallásos közegben vannak, mert a csodákat nem ismerik el, vagy nem olyan mértékben ismerik el. Nem jönnek a gyógyulások, amikor valaki megdöbben egy csodán. Amikor valaki megdöbben egy csodán, akkor gyakorlatilag a szíve nincs nyitva Isten irányába. Nem tudnak jönni a gyógyulások, nem tudnak jönni az anyagi áttörések.

Volt még egy hölgy, aki 22 éves, különösen megragadott a Pesten tett bizonyossága. Orvosi hibából születésekor központi idegrendszeri sérülés érte, és így élte az elmúlt éveit. Úgy hallottam, hogy tolószékben volt, de most már saját lábán jár, ugyan bicegve még. Előtte volt talán két héttel Túrkevén egy evangelizációs alkalmon, és a kezét, ami nem engedelmeskedett, csak kicsit, most gyönyörűen ki tudja nyújtani, és fölemelni Istenhez. A bizonyosság, amit elmondott, pont a vérfolyásos asszony történetéhez hasonlított. Azt mondta, hogy napról-napra jobban leszek. Mögöttem ültek Petiék, ő is mondta: ez pont olyan, mint a vérfolyásos asszony esete! Mit mondott a vérfolyásos asszony? Peti is kereste a helyét, volt más gyülekezetben is, de aztán mondta, hogy az nem volt jó. Úgyhogy ez az ő helye. A vérző asszony hallott Jézus gyógyításairól, kereste vele a kapcsolatot, és mondta, hogy ha megérintem Jézus ruhájának szegélyét, akkor meggyógyulok!

Tehát a hitünket kiterjeszthetjük abba az irányba, hogy ha Pesten ránk tette valaki a kezét, akkor meggyógyulok. Vagy ha belépek a gyógyító házba (a gyülekezetbe), a küszöböt átlépelem, már megvan a gyógyulásom. Mert a hit hasonló, mint a vérfolyásos asszonynál. A ruhája szegélyét megérintem, akkor az megvan nekem. A természetfeletti megnyilvánulásoknak, ami az Istentől van, mind természetesnek kellene lenniük a hívők számára. Azért

hangsúlyozom sokszor, hogy Istentől való természetfeletti megnyilvánulás, mert ha csak azt mondjuk, hogy természetfeletti, akkor az lehet Istentől is, és lehet az ördögtől is, mert az ördög is természetfeletti. Amikor mi természetfelettről beszélünk, akkor gyakorlatilag isteni csodákról beszélünk, és nem a sötétség munkáiról.

Képzeljétek el, hogy ott vannak a hajóban, keményen eveznek, a hullámok becsapnak, kezdenek süllyedni, és ahogy süllyednek, úgy keményedik meg a szívük. Itt jön egy kérdés, hogy te vajon hol tartasz? A tanítványok szíve azért keményedett meg, mert a láthatókra néztek. Nekünk meg kell bízunk az Úrban. A hegymászó kötél története nagyon jó arra, hogy amikor ott lógott közel a földhöz, és azt mondta Isten: megbízol bennem? Igen! Akkor vágd el a kötelet, és életben maradsz! De nem vágta el magát, és megfagyott a kötélén, mert nem hitte, hogy Isten megtartja, megvédi. Ugyanez volt Izraelnél is, hogy bemehettek a Kánaán földjére. Ugyan, ott óriások vannak, meg ezek vannak, meg azok vannak, nem tudunk oda bemenni!

Tehát bízunk meg az Úrban, és imádkozunk rendszeresen! Nyelveken is imádkozunk rendszeresen. Szóljunk nyelveken, mert az nagyon fontos dolgok. Egy biztos, hogy Isten nagyobb a problémánál. Bármekkorának is látszik a probléma az életünkben, Isten akkor is nagyobb a problémánál. Ha ebből a szemszögből nézzük a dolgot, akkor nyert ügyünk van. Ha Isten azt mondja, hogy még a hajszáladat is számon tartom, vagy azt mondja, hogy ha nekem a verebecskére is gondom van, hogy ellássam, akkor az én gyermekemre hogyan lenne gondom? Akkor nem nagyobb Isten, mint a probléma?

Tehát a jóra összpontosítsunk, ne aggodalmaskodjunk, a kiúton gondolkodjunk, a megoldáson! Nem mindegy, hogy a gondolataink merre járnak. A gondolatainkat irányítani kell. Van, amikor elkalandozik. Amikor az emberek nagyon rácsatlakoznak a világ dolgaira, túl sok tévé és negatív dolgok, olyan könyvek, amelyek nem szerencsések, akkor azokkal sok töltelék, szemét is jöhet. Ilyenkor történik az elkanyarodás az út szélére, és kezdődik a szív megkeményedése. Ahogy beengedjük a világ borzalmaival, úgy fog a szívünk megkeményedni.

Ha csak visszanezünk egy rövid időre a világba, akkor láthatjuk, hogy elég sok borzalom történik. Nem szabad ezeket beengedni. Nagyon meg kell szelektálnunk, hogy mit nézünk, és mit engedünk magunkhoz, akár sajtóban, tévében, mindenféle. Ha a szívünk megkeményedik, akkor gyakorlatilag érzéketlené válunk Isten dolgaira, és ez nagyon veszélyes. Nem tudjuk érzékelni a Szent Szellem vezetését, az útmutatását, és lemaradhatunk dolgokról. A testi kereszténység nem jó, mert nem kedves az Úr előtt. A Zsidó 12,1–2-t olvassuk. Az elhívásunkat meg kell futnunk, a pályánkat meg kell futnunk. Egy futóversenyen nem állnak ki a versenyzők, és nem adják fel a versenyt, csak ha valaki súlyosan megsérül, és nem tud tovább menni. Ilyen esetben szokott valaki kiállni.

Zsidó 12,1–2.

1. Annakokáért mi is, akiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden terhet és a megkönyékező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőtért.

2. Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, aki az előtte lévő örömeért keresztet szenvedett, nem tekintvén a gyalázatot, és az Isten királyiszékének jobbjára ült.

Minden akadályozó dolgot tegyünk félre, a terheket, a bűnt! Ezt a két dolgot nevezi meg az Ige, de én azt mondom, hogy mindent tegyünk félre, ami akadályoz. Akadályoz a növekedésben, akadályoz a fejlődésben, akadályoz a szolgálatban. Ezeket félre kell tenni, hogy a pályánkat teljesen végig tudjuk futni. Mire kell tekintenünk? Az Úrra tekintsünk. Két lehetőségünk van. Vagy fölnezzünk az Úrra és fülíg ér a szánk, mert örömben vagyunk, az Úr örömeiben. Vagy a láthatókra nézünk. Nézd meg kint az utcán meg mindenfelé az embereket. Akik lefelé néznek, azok tele vannak terhekkal és a szájuk nem fölfelé görbül, hanem lefelé. Nekünk lehetőségünk van eldönteni, hogy mire tekintünk. A problémákra, a probléma nyakára állunk, és fölnezzünk az Úrra?

Az Igét hallani kell. Ebből származik a hit. De az Igét nem csak hallani kell, hanem meg is kell cselekedni, ahogy írja Jakab, mert különben becsapjuk magunkat. Időt kell tölteni az Úrral ahhoz, hogy közösségben legyünk vele, hogy növekedjünk, hogy hallani tudjunk tőle. Mert bizony mi is szívesen vesszük, ha a gyermekeink közösségben vannak velünk, akkor is, ha már nagykorúak, ha kirepültek a családi fészekből. Ha máshol laknak is, de a közösség azért még akkor is közösség. A közösséget ápolni szükséges családon belül is és Istennel is. Így tudunk érzékenyek lenni az Úrra, az Úr rezdülésére. Az Úr kívánságára. És akkor meghalljuk a választ a kérdéseinkre.

Például, hogy Uram, hogyan is lesz akkor leszórolapozva vagy kihirdetve az evangélicáció mondjuk Mezőhídvégen meg Lajoskomáromban? Vártam az Úrra. Elcsendesedtem, mert előző évben, ahogy mentünk arra szolgálatba, kitettük a buszmegállóhoz a plakátot az evangélicációs alkalomról, de az Úrnak egy sokkal jobb ötlete van. Gyakorlatilag, hogy mondja az Ige? Hogy az Úr ad a szívünkre kívánságot, azért imádkozunk, hogy be tudja azt teljesíteni. Nagyon egyszerű a megoldás: az üzletek kirakata. Egyébként a plakátok a legjobb helyen vannak az üzletek kirakataiban, mert ott nem szedik le. Persze, ha a boltok nyitottak erre. Azt kaptam az Úrtól, hogy a boltoknak kísérő levéllel küldjek egy plakátot. Tegnap egész véletlenül egy üzlethálózat weboldalán lyukadtam ki, ahol az összes boltnak ott megkereshető a címe. Mezőhídvég közelében ott van Lajoskomárom meg a többi település. Ott vannak a kis CBA boltok címmel, utca, házzszámmal. Ma imádkoztam érte. Szükséges hallani az Úrtól, mert megkérdeztem, hogy Uram, mi a legjobb megoldás? Mert a tavalyi valahogy nem volt sikeres. Hallani szükséges az Úrtól.

Zsoltárok 46,10.

10. Csendesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a pogányok közt, felmagasztaltatom a földön.

Egy biztos, hogy elcsendesedés nélkül nem tudunk hallani az Úrtól. Mert az elménkben levő zaj, főképpen, ha valami sértődés, megbotránkozás jár az ember fejében, és az mindig visszatér, akkor nem tudunk figyelni az Úrra. Isten vezeti a népét, de nem mindenki hallja meg vagy rossz hangra hallgat. Ha valakin túl sok nyomás van, ez oda vezet, hogy megkeményedik a szíve és kevesebb csoda történik az életében, és erre nem igei alapon, de azt mondja, hogy Isten elhagyott engem. A múltkor volt erre egy példa, amit elmondtunk.

Ha az Igén elmélkedünk és időt töltünk az Úrral, akkor fogékonyak leszünk Isten dolgaira, nyitott lesz a szívünk, meglágyul a szívünk. Foglalkozni kell az Igével, mert az ellenszere a bezárt szívnek, hogy foglalkozunk az Igével. Megbocsátani, ha arról van éppen szó, tisztánlátást kérni az Úrtól, hogy mi okozta ezt a dolgot, ami nekem nagyon nem tetszik, és az Igével foglalkozni természetesen. A hitkapcsolót fölkapcsolni, az aggodás meg a félelem kapcsolót kikapcsolni. Ez úgy működik, mint amikor az ember bemegy egy terembe este, és automatikusan nyúl a villanykapcsolóhoz. Ugyanígy föl lehet kapcsolni a hitkapcsolót, és ugyanígy ki lehet kapcsolni az aggodalomkapcsolót meg a félelemkapcsolót.

Egy biztos, hogy nemcsak a gondolatainkat, de a figyelmünket is irányítani kell, hogy a fontos dolgokra koncentrálhassunk. Az elménket meg kell újítani, ez már nem újdonság. Az Ige erősíti meg a szellemünket, ezért kell foglalkozni vele. Az Igével megerősített szellemünk pedig tud uralkodni a testünk felett, így a testünk nem azt teszi, amit szeretne, hanem megmondjuk neki, hogy komám, elég egy szelet dobostorta, nem kell öt! Tehát ne vegyük figyelembe, amit látunk, amit hallunk, amit érzünk, mert ezek testi dolgok! Csak az Igére tekintsünk! Helyezzük a hitünket Isten ígéreteire, mert Istennek hétezer ígérete van a számunkra a Bibliában. Ezekbe kapaszkodjunk bele!

Volt egy indiai evangélista, aki egyszer elment New Yorkba. Végül is az Úr használta nagyon, mert már tizenkét halott föltámadt a szolgálatában. Elment New Yorkba és mit látott? Mindenki siet, le-föl, jobbra-balra. Senki nem volt hajlandó leállni és megállni vele beszélgetni, így vissza is ment. Ezeknek nincs idejük, nem hajlandók megállni, a világban el vannak

merülve! Valóban, a keményszívűek nem látják és nem értik Isten szellemi dolgait, a szellemi igazságokat, és így nem is jöhetnek csodák az életükbe.

A végösszegzés, hogy a szívünk állapota határozza meg azt, hogy Istentől mit tudunk elfogadni, mit tudunk kapni. Tehát rajtunk múlik, nem Istenen, ha valami nem érkezik meg. Természetesen nem szabad az időnk, az energiánkat, meg mindenünket hiábavaló dolgokra fecsérelni, mert Isten sáfársággal bízott meg, hogy a leghatékonyabban használjuk, amink van, amiket ránk bízott. A keresztényeknek a természetfeletti kellene élni és a természetfeletti dolgokra kellene fogékonynak lenni mindinkább. Nem azt mondom, hogy nem vagyunk benne, de mindinkább haladni kellene előre. Még jobban, följebb. Mert ettől függ az, pontosabban tőlünk függ az, hogy mekkora csodák történnek az életünkben. Halleluja! Bízunk benne, hogy az Úr ma is adott valamit ebből a tananyag részéből.

Néhány gondolatot szeretnék még elmondani a kedvenc témámmal kapcsolatban: a kapcsolatok és kötélek, az Isten által elrendelt hely, a Krisztus Teste – több címet lehet adni neki gyakorlatilag. Az utolsó időkben különösen fontos, hogy ott legyünk, ahol Isten látni szeretne bennünket, ahol össze tud szerkeszteni bennünket azokkal, akik az Ő tervében vannak. Az utolsó időkben jobb, ha egységben vagyunk. Azért kell egységben lennünk, szeretetben és hitben járnunk, hogy a nehézségeken át tudjunk menni. Amik a világra várnak, az bennünket ne érintsen. Van egy rajz, a Békevár oldalunkon megtaláljátok, mutat egy sátrat, a szent sátor vagy az ószövetségi sátor ez, hogy ott az emberek vidámak, derűsek, mert jó helyen vannak. Van egy útjelző tábla, és a másik felén ott van egy tuskó meg a hóhér a nagy bárdal. És vannak emberek, akik ott állnak a táblánál, hogy na, most akkor merre menjek? Ez a két választás van, hogy bemegyek Isten akaratába, engedelmesen, arra a helyre, amit Isten elkészített, vagy megyek a fejem után, és akkor kikerülök a szent oltalom és a szent védelem alól. Az ott hely igenis létezik és ez nagyon fontos dolog! Először is Isten jelölte ki a szüleinket, Isten jelölte ki a gyülekezetünket, Isten jelölte ki a barátainkat és sorolhatnám tovább. Tehát meg kell keresni azt a helyet, és ha megtaláltuk, akkor ott kell maradni. Ennyire egyszerű.

A világnak látnia kell bennünk azt a kincset, ami van, hogy vonzó legyen számára Isten. Mert a világ sok esetben úgy gondolkodik, hogy Isten így büntet, úgy büntet, gonosznak gondolják, és megkeményítik a szívüket Isten felé a téves információk miatt. Egy biztos, hogy a vallásosság nem vonzó. Mert a hagyományos vallásokban inkább szomorú embereket látunk, tisztelet a kivételnek. Nekünk a hitünket és a kincsünket kell megmutatni. Engedjük meg, hogy Isten dicsősége ragyogjon az arcunkon, és ez látszódjék meg a világ felé. Valahol olvastam, hogy igazából a kívülállókat be kell szeretni a gyülekezetbe. Tehát szeretettel invitálni és nem kényszerrel, mert az nem fog működni.

Ahhoz, hogy a hitünknek legyen megfelelő ereje, az Igét folyamatosan magunkhoz kell venni. Folytonosan. Ezt jó tudni. Szükséges a Névből is hinni, nem mondom ezzel újat, és szeretetben és hitben járni. Ezek a főbb irányvonalak. A hitelenséggel az emberek eljártsszák Isten áldásait. Isten áldásai el vannak készítve minden ember számára, csak nem tudják elvinni. Nem tudják a valóságba hozni.

Mi is a gyülekezeti Test, a Krisztus Teste, az Egyház tagjai vagyunk. Kétféleképpen nézhetünk a testre. Egyrészt konkrétan Jézus megtört testére, mert Jézus teste azért törtött meg, hogy a megtörtetés által gyógyulást nyerjünk. Mert az Ő sebeivel gyógyulánk meg – mondja az Ige. A másik a globális egyház. Van, aki azt mondja, hogy anyaszentegyház, vagy gyülekezeti Test, vagy Krisztus Teste, amibe az összes újjászületett keresztény benne van, az a pár milliárd fő. Halleluja!

Tegnap beszéltem az egyik pásztorársammal, és mondta, hogy találkozott egy idősebb nénivel, aki valamelyik történelmi egyházba jár. Hiszi az Urat, szereti az Urat, és a végén akart adni neki Jézus képet, és így derült ki, hogy neki van több is, és viszi, és osztja, és

mindennap imádkozzák, ami a Jézus kép hátulján van. Igazából nincs tudatában annak, hogy ő már üdvösséget nyert, mert nem kapott jó tanítást, de gyakorlatilag Isten királyságát építi ezzel, hogy viszi az ő egyházába, osztogatja az üdvösségi imás Jézus képet, és építi Krisztus Testét. Belső készítetés által teszi ezt, mert engedelmes annak a vezetésnek.

A szellemi ajándékok a Test épülésére adattak. Igazából az 1Korinthus 12-re mindenki úgy gondol, hogy abban vannak a szellemi ajándékok, de ebben a fejezetben tizennyolcszor szerepel a Test szó, mármint Krisztus Teste, a gyülekezeti Test kifejezés. Érdemes ilyen szemszögből is elolvasni az 1Korinthus 12-t. Így képet kapunk arról, hogyan állítható párhuzamba a fizikai testünk és Krisztus Teste. A fizikai testünkben is minden szerv a helyén van, és ha mindegyik a helyén van, és jól működik, akkor észre sem vesszük. De ha valamelyik rendetlenkedik, akkor mindjárt tudja az ember, hogy van dereka, meg van ez, az amaz. Akkor tudjuk meg, hogy az ott van, és nem jól funkcionál. Ha a gyülekezeti Testben a tagok nem a helyükön vannak, vagy nem jól funkcionálnak, akkor hasonlóan az emberi testhez, problémák jelentkeznek. Keringési problémák is szoktak lenni a végtagokban. Körülbelül ehhez kell hasonlítani azt, amikor Krisztus Testében egy feladatot Isten kiszab, rászab valakire, és nem végzik el kellőképpen azt a munkát. Valakinek a plakátózásra van az elhívása, volt is a nyájunkban ilyen, a környező településeket járták, és plakátoztak nagy szorgalommal. Tehát Krisztus Teste nagyon fontos, és ugyanolyan sérülékeny, mint az emberi test. Manapság ugyan az orvostudomány által az is megoldható, hogy az ember fülét a karjára műtsék, csak éppen nem fog működni, nem fog hallani, mert a hallóideg működése nem ott vannak. Ezért jó, ha mindenki a helyén van, mert az Úr helyezte el a tagokat a testben. Sok tag alkot egy testet, és nincs fölösleges szervünk, mert mindegyik valamilyen feladattal bír. Ezért minden tag megbecsülendő, úgy a fizikai testünkben, mint Krisztus Testében.

Mindenkinek van valamilyen feladata. Más egyházakban ez egyáltalán nem hallható, ezért lehet, hogy furcsa, hogy nálunk azzal szembesül a hívő, hogy itt munka van, és lehet, hogy nem tetszik a munka, és ezért úgy ítélik meg, hogy ez itt nagyon furcsa. Egy biztos, hogy az egységben kenet van. Ezért fontos egységben lenni. Ahol viszálykodás van, ott nincs kenet. Mivel az nem a szeretet útja, ezért meg sem nyilvánulnak olyan mértékben a gyógyítások ajándékai, és más szellemi ajándékok. Ezért a pásztor nyugodtan megragadhatja a gallérját annak, aki viszályt okoz, és elküldheti egy kis fagyszabadságra. Először ezt furcsálltam, de utána megértést kaptam a szívemben, amikor Sanders pásztor erről beszélt, hogy azért, mert a hit szeretet által munkálkodik, a gyógyítások ajándéka is a szeretet által munkálkodik, és ha nem szeretet van a gyülekezetben, akkor a többiek kárt szenvednek. Tehát a pásztor felelős azért, hogy ne szenvedjen kárt a nyáj akár egy ember miatt. De sokszor az Úr hatalmasabb, és ezt Ő oldja meg. Megfogja és távol tartja őket mindaddig, amíg ki nem igazítják magukat. Egyik városi gyülekezetben például négy év kellett ahhoz, hogy a viszálykodás elcsituljon. Tehát vannak bizonyos kifutási idők. A Testben összhangban kell lenni. Két lehetőség van: vagy építjük Krisztus Testét, vagy károsítjuk, mert kárára vagyunk, ellene dolgozunk az Úr Jézusnak.

Minőségben és mennyiségben megfelelő táplálékot kell magunkhoz venni. Copelandnál is olvastam, hogy ha az ember fáradékony, aluszékony, akkor kevés benne az Ige. Aki tele van Igével, az másnap legyűr akár tizenkét órás műszakot is. Egyik boltos testvérünknel hétfőn jött az áru, este meg még vacsorát kellett főznie. De az Ige megerősítette. De nem csak egy esetet mondhatunk erre, mert azt hiszem ezt már mindannyiunk megtapasztalta. A belső emberünk az Ige által napról napra megújul – mondja Pál. A külső, ha romol is, de a belső napról napra megújul, mert az az igazi valónk, a belső emberünk.

Létezik fizikai éhség, és létezik szellemi éhség. Nem biztos, hogy mindenki meg tudja különböztetni, és a szellemi éhséget fizikai éhségnek véli, és elkezd csak enni, enni. Tehát túltáplálja magát. Igaz az, hogy amikor az ember ad a pocaknak, akkor elnyomja a szellemi éhséget. Tehát képes elnyomni a szellemi éhséget. Egy nagyon jó példa erre, 1997-ben

lehetett, amikor az enyingi pásztorok elmentek szabadságra, és megkérték egy másik pásztor, hogy helyettesítse őket. Mivel ő nem tudta, hogy hova kell menni, hozzánk jött, és ebéd-időben érkezett. Megkínáltuk ebéddel, de azt mondta, hogy maximum egy fél adag levest kér, mert jóllakottan nem tud figyelni az Úrra.

A böjttel nem tudjuk Istent megváltoztatni, vagy elérni, hogy változtassa meg a tervét, vagy írja át a Bibliát, mert nekünk nem tetszik valamelyik része. Tehát Istent nem tudjuk megváltoztatni, akik böjtölnek, azoknak ezzel tisztába kell lenniük. Böjtölni viszont jó, mert elcsendesedünk, és mivel a pocakban kevés az elemózsia, ezért a szellemi fülünk nyitottabb, és jobban hallunk az Úrtól. Az Ószövetségben is olvasunk ilyent, hogy böjtölt és imádkozott nem is egy Isten embere. Ez csak egy kis kiegészítés volt, hogy tudjunk erről is.

Táplálék nélkül nem tudunk tovább haladni. A szellemi táplálékra gondolok. Szükséges, hogy a kimenet, a kiadás, amikor valaki szolgáló, és adja ki az Igét, meg aki imádkozik a betegekért, az egyensúlyban legyen a bevittel. Tehát nem elég csak szolgálni, szolgálni, mert akkor leépülés következhet, tehát szükséges pótolni, vagyis a szolgálónak is táplálkoznia kell. Az egyensúlyt meg kell tartani. Volt egy ilyen kis grafikon, amit szóban mondtak el, hogy bizony-bizony nem minden táplálja a szellemünket. Az átlagos statisztika nem igazán fest jól. Tudjátok, az a torta alakú grafikon, 50% hitetlenség, így kezdődik. Ez az átlageredmény. Aztán 25% töltőanyag, ami hagyományok, és 20% egyéb dolog. A végeredmény az volt, hogy 1% volt csak az Ige. Tehát lehet akkor selejtezni. A könyvtárban is mindig tartanak selejtezést, hogy ez már régi, ezt már nem olvassák, akkor azt kiteszik, aki akarja, vigye, vagy felajánlják egy szegényebb településnek. Tehát ezt a statisztikát javítani kell mindenképpen. A világ hozza be számunkra azt a sok töltőanyagot. Az élelmiszerekben is vannak olyan adalékok, amik csak töltőanyagok. Gondolok itt a puffasztott mindenféle dologra. Nincs szükségünk ilyen töltelék, és puffasztó anyagokra, hanem ami nem Ige, azt söprjük ki! Elő a nagy söprűvel, és kifelé! Nagytakarítás! Betenni az Igét a helyére!

Az ördög viszont azt hazudja, hogy rossz helyen vagy. Egy szolgáló felment egy toronyház tetejére. Az ördög szólt hozzá: Ugorj le! Erre azt válaszolta: Bolond lennék, ugorj te! Mondd neki te is ugyanezt: Bolond lennék! Ugorj te!

Egy biztos, hogy ahova Isten elhelyezett bennünket, oda képesek vagyunk beilleszkedni, mert Isten olyat nem kér tőlünk, amit nem tudnánk megtenni. Ha nem lenne meg a képességünk Tőle, hogy szeretetben járjunk, akkor nem mondaná azt, hogy járjunk szeretetben másokkal. Végül is a kulcs a hit, és a hithűségnek a megtartása.

Az Úr vezessen! Meg kell kérni, hogy Uram, vezess ebben a dologban, vagy egyáltalán vezesd az életemet! Ki vagy, mit kell tenned, ezt kell megkérdezni, és erre kell fókuszálni. És nekünk örvendoznunk kellene azon, amit Ő választott a számunkra. Nem mindenki teszi ezt, de ezt kellene tenni. Mert az Ő elhívása, és a kapcsok többsége örökre szól, nem csak erre a földi életre. Úgyhogy van egy jó hírem a számotokra, hogy sokáig együtt leszünk! Nagyon-nagyon sokáig! Ragaszkodjunk a kapcsokhoz, imádkozzunk azokért, kérjünk kijelentést!

Pesten is elhangzott, nem tudom, hogy mennyire figyeltetek erre az egy mondatra, hogy Isten egyetlen egy gyülekezetbe hívott el bennünket. Szóltam is a pásztorársamnak, hogy tudja ezt megosztani, hogy aki három helyre jár, az nem szerencsés.

A Testen keresztül érhetnek támadások is – furcsa, de érhetnek – a saját hívőtársunkon keresztül. Jöhetnek sértések, aztán falakat építünk magunk köré. Éppen most hallottam egy alföldi szolgáltárstól, hogy pajzsmirigy problémája van az egyik társának, és imádkozni szoktak együtt, egész jó szintre jutott fel, régi keresztényről van szó, és utána meglepték őt a látogatók, többek között keresztények, és olyanokat mondtak, hogy úgy lehúzták, hogy padló közelbe került. Mert akik legközelebb állnak hozzánk, az ördög azokat tudja a legjobban használni, nem aki az ötödik utcában lakik, hanem aki legközelebb van hozzánk. A feladat az, hogy együtt elvégezni örömben azt, amit Isten ránk bízott. Halleluja!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

